

İÇİMDEN GEÇEN YOLDA

Akgün Akova

© KARAKARGA YAYINLARI 172

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İÇİMDEN GEÇEN YOLDA Akgün Akova

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker
Yayın Koordinatörü: Mesud Ata
Yayına Hazırlayan: Gülden Akıncı
Editör: Başak Tan
Kapak Tasarım: Akgün Akova, Gülden Akıncı
Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Ekim 2018

ISBN: 978-605-2241-71-4

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226
Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

- karakarga.com
- info@karakarga.com
- karakargayayinlari
- karakargayayinlari
- karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit
Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul
Tel: 0 212 613 30 06
Matbaa Sertifika No: 40200

İÇİMDEN GEÇEN YOLDA

Akgün Akova

İçindekiler

<i>İçimden Geçen Yolda'nın İçinden</i>	9
<i>Yüreği Yapıştıran Tek Şey</i>	15
<i>Şemsiyemin Üstünde Uçan Martı</i>	17
<i>Küçük Sarı Kavun</i>	27
<i>Kar ve Göz</i>	32
<i>Gökkuşağımın Ayakkabısı</i>	33
<i>Dağ ve Deve</i>	42
<i>Geriye Ne Kalır?</i>	43
<i>Son Ku(ru)şlar</i>	49
<i>Hasta Çekirge</i>	57
<i>Çağlayandan Düşen Sincap</i>	60
<i>Siren Kayalıkları</i>	69

<i>İlk Kar Tanesi</i>	72
<i>Yaylanın Kapı Zili</i>	74
<i>Azra</i>	79
<i>“Babası Çalman Bisikletli”</i>	85
<i>Şahinin Kanı</i>	93
<i>Yıldızlı Çağlayan</i>	94
<i>Kağa Delik</i>	99
<i>Ayakları Kesik Sandalye</i>	102
<i>Suya Düşen Maske</i>	104
<i>Katoviçe-Prag Treninde</i>	107
<i>Bu Topraklarda Ne Zaman Bir Silah Patlasa</i>	110
<i>Arı Vızıltısı ve Sessizlik Denizi</i>	113

nerelerden geçtiğimi
bulmak için
yollarda
ayak izlerimi aramayın
bu kitabı
uçarak yazdım
Çünkü ben

eksiğini fazlasını
güzelim Anadolu
bilir

İÇİMDEN GEÇEN YOLDA'NIN İÇİNDEN

Bir adam düşünün; sözcükleri aklının içindeki binlerce kanada yüklüyor ve onları kitapların uçtuğu bir gökyüzüne götürüyor. Yolları, boşluğu, rüzgârı, yağmuru bir anda binlerce küçük parçaya ayırıyor, Dünya'nın dönüp dolaşıp bir haritanın içine girmesi gibi tekrar birleştiriyor sonra beyninin kıvrımlarında. Herkesin “yalnızca bir dağ” diye baktığı bir manzaradan sonsuz bir bahar esintisi, esintiye kapılıp giden bir keçi sürüsü, sürüyü kovalayan bir kurt, kurdun yorulunca altında soluklandığı sedir ağaçları, ağaçların yakınında yayla evleri, evlerin bulunduğu yamacın altında kurumuş bir dere yatağı, yatağın içinde yırtık bir dağcı ayakkabısı, ayakkabıdan bir zirve, zirveden bir bulut, buluttan bir kartal, kartalın düşen tüyünden bir sürü öykü çıkarıyor.

Bu adam hem yazar hem şair hem de fotoğraf sanatçısı çünkü...

Düşünün, onunla fotoğraf çekmek için yola çıkmışsınız. Arabayı siz kullanıyorsunuz ve yaklaşan gri bulutları bile umursamıyorsunuz. Varacağınız ormanda erkek sincapların meşe palamutlarının kabuklarının altına gizli mektuplar bıraktığını ve onları dışı sincapların önüne yuvarladığını; kayboldukları gökyüzünde dönüş yolunu bulmak için leyleklere adres soran uçurtmaları; gözüne batan yaprak yüzünden güneşin altında uyanık durmak zorunda

kalan akşamsefalarını ve çocukken kulağınıza küpe niyetine taktığınız kirazları düşünüyorsunuz!

Aklınızda bunlarla arabayı kullanmaya devam ediyorsunuz. Derken bir dönemece geliyorsunuz. Sizin gibi sola dönmek için bekleyen bir kamyonetin arkasında duruyorsunuz. Onun ilerlemesini beklerken, birdenbire geri vitese takıp hızla üzerinize geliyor ve arabanıza çarpıyor! Kamyonetin içinden iki palyaço iniyor; üstelik kamyonetin arkasındaki küçük pencereden bir devenin size bakmakta olduğunu görüyorsunuz. İşte o anda kulağınıza küpe diye taktığınız kirazlar kucağınıza düşüyor! Neyin hayal, neyin gerçek olduğunu ayırt edemiyorsunuz. Ancak arabanızdan inip içine göçmüş kaportanızı gördüğünüzde palyaçoların gerçek, kirazlarına çocuk masalı olduğunu anlıyorsunuz! Palyaçolar ağlamaklı. Meğer bir sünnet düğünündeki konukları eğlendirmeye gidiyorlarmış. Sünnet çocuğunu gezdirmek için de kamyonete süslenmiş bir deve yüklemişler. İçinizden aslında yine de şanslıyım diye düşünüyorsunuz; çünkü kazada kusurlu olan siz değilsiniz ve tutanak için fotoğraf çekilmesi gerek. Eh, sizin de yanınızda usta bir fotoğraf sanatçısı var, nasıl olsa halleder!

Neylersiniz ki, işin sonu öyle olmuyor...

Akgün Akova'nın kazadan sonra çekmiş olduğu fotoğrafta görünen: Kazayı cep telefonlarıyla fotoğraflamaya çalışan iki palyaço ve onların omzunun üzerinden görünen bir çift endişeli deve gözü! Arabadan ve ezilmiş kaportadan eser yok! Kaza gerçek, fotoğraf gerçeküstü! Fotoğrafı gören sigorta eksperleri bu fotoğraftan ne sonuç çıkarır acaba? Yoldan lay lay lom geçmekte olan iki palyaçoya sizin çarptığınızı elbet! Biraz dikkatliyse, kamyonette bir de canavar olduğunu zannedecektir, aralıktan gördüğü bir çift göz yüzünden!

İşte o an bir kez daha anlarsınız ki, Akgün Akova hep bakmanız gerektiğini düşündüğünüz yerden değil, bakmayı düşünmediğiniz taraftan bakıyor. Tıpkı yazılarında yaptığı gibi... O, aslında hep beyninin içinde dolaşan öykülerin, şiirlerin, düşlerin fotoğraflarını çekiyor önce. Sonra yıllar boyunca çektiği bu görüntüler birikiyor birikiyor birikiyor; beyninin içinde dolaşan diğer öykülere, şiirlere, düşlere karışıp “içinden geçen yolda” benzersiz bir yolculuğa çıkıyor. Onu bizlerden farklı kılan, kafasının içinde dolaşan tilkileri kuyruklarından yakalamanın yarattığı sevinç, işte böyle doğuyor.

Akgün Akova, fotoğrafın deklanşöre basıldığı anda çekilmediğini; o “çıt” sesinin, dolan bardaktan taşan ilk damla olduğunu bildi her zaman. İyi fotoğraf çekebilmek ve güzel yazı yazabilmek için resim ve heykel sanatını, edebiyatı, müziği, sanat tarihini, bilimi, mimariyi, sinemayı, tarihi, arkeolojiyi, astronomiyi ve matematiği öğrenmek gerektiğine inandı. Yazı denen şeyin esin perilerinin yardımıyla yazdırılmadığına tanık oldu. Yolculukları sırasında iyi bir “halkla ilişkiler uzmanı” olmayı öğrendi. Onu bir köy kahvesinde sandalyelerde oturan köylülerden, bir ormanda ağaçlardan, bir denizde dalgalardan ayırt etmek güç bir iş! Çünkü Akgün Akova'nın “halk” diye bellediği yalnızca insanlar değil; kayalar, kelebekler, bulutlar, su damlacıkları, ışık demetleri, kapı kolları, kiremitler, kâğıt gemiler, martılar, boya fırçaları, çiçek tozları, deniz feneri bekçisinin rüyaları, çay toplayan kadının gözbebeği, tersane işçisinin alın teri. Gerisi saymakla bitmez...

Çoban köpeklerinin, yaprakların, uçuç böceklerinin, örümceklerin kullandığı alfabeyi, konuştukları dilleri öğrendi... Onu dokuyan genç kızların gözyaşlarını anlatması için halılara dil dökme-yi, mağaralarda yankıların saklandığı yerleri nasıl bulacağını da...

Yaprağı solan orkideleri usulca toprağa yatırdı, binlerce yıllık yazıtların üzerindeki kanadı silinmiş kuşların başını okşadı. Bildiği her şeyi, doğaya ve canlılara anlattı; onların söylediği her şeyi dinledi... Gittiği coğrafyalarda aklında hep seslerle dolaştı. Bu yüzden de Anadolu onu dost bildi ve evren kuyruklu yıldızlarla sağını okşadı. Siz de bu kitabı okuduktan sonra küçük bir sarı kavunun kokusunu her yerde duyarsanız, hasta ekirgelere “geçmiş olsun” ziyaretine giderseniz, kar tanelerinin büyüklüğünü gözlerden yapılmış bir cetvelle ölçerseniz ya da merdiven niyetine dağları dayayıp çıkarsanız çıkacağınız yere, şaşırmayın hiç!

Onunla defalarca yolculuk yapmış, yazdığı kitapları defalarca okumuş biri olarak bu eşsiz emeğe, çalışma azmine, bitip tükenmek bilmeyen merak, öğrenme ve yaratma duygusuna bu kitapla bir kez daha “kulağımdan kiraz dşryorum”.

Ama yine de Akgün Akova’ya trafik kazası tutanağı için bir daha fotoğraf çektirmeyi asla düşünmüyorum. Ancak, tutanağı o yazsaydı kim bilir neler neler yazardı diye de aklımdan geçirmiyorum değil hani!

Gülden Akıncı

YÜREĞİ YAPIŞTIRAN TEK ŞEY

Uçhisar'da, güvercinlerin kanatlarına açılan eski bir ahşap kapının önünde karşılaştım onunla.

Oyuncaklarını yere dağıtmış, kucağındaki bez bebeği üzüntüyle evirip çeviriyordu.

Eğilip sordum: “N’oldu bebeğine?”

Başımı kaldırıp bana bakarken eliyle gözyaşlarını sildi.

“Kolu koptu!” dedi burnunu çekerek, “Kolu koptu!”

“Bir de ben bakayım mı? Belki takabilirim kolunu,” dedim.

“Sen,” dedi, “doktor musun?”

“Değilim ama oyuncaklardan biraz anlarım.”

“O oyuncak değil,” dedi, “o, Ayşegül!”

“Ben Ayşegül bebeklerden de anlarım.”

Biraz ürkek, bebeği uzattı.

Kolun takıldığı yer çatlamıştı ve oynayınca yerinden çıkıyordu.

“Nerden düştü Ayşegül bebek böyle, kötü olmuş,” dedim.

“Ben düşürmedim. Annemi döverken babam, Ayşegül’ü de kafasına vurdu,” dedi.

Bebek elimde, kalakaldım.

Gözlerinden dökülen damlalardan biri, tozun içinde bir çekirdek kabuğunu çekiştirerek ilerleyen karıncalardan birinin üzerine